

Predica de la Salzburg

Sâmbătă, 26 martie 1983

Ewald Frank

Noi putem fi siguri că adevărul Său înaintea; și la fel noi știm că nu toți sunt din adevăr și nu toți vor asculta de glasul Cuvântului lui Dumnezeu. Dar Ioan scrie: „Cine este din adevăr acela ascultă de Cuvântul lui Dumnezeu”. Prin aceasta recunoaștem dacă suntem călăuziți de Duhul lui Dumnezeu. Adevărul nu-l poți despica, despre adevăr nu poți discuta. Dar fiecare în parte trebuie să-i fie descoperit prin Duhul adevărului. Nu unul îl învață pe celălalt, ci toți vor fi învățați de Dumnezeu. Acolo unde oamenii se așează pe niște scaune de învățători, acolo vor fi direcții diferite. Acolo unde Dumnezeu intră în dreptul Său și poate vorbi și lucra prin Cuvântul și Duhul Său, acolo există doar o singură direcție și această direcție merge în sus; atunci nu mai este direcția unui om.

Eu știu că noi suntem greșit înțeleși și niște oameni care, poate, n-au gânduri bune sau o impresie bună despre noi, fac observația: „O, acolo este direcția Branham”. Noi nu suntem direcția lui Pavel sau a lui Petru, nici direcția Branham și în niciun caz direcția Frank. Prin harul lui Dumnezeu, prin Cuvântul lui Dumnezeu, noi ne-am lăsat îndreptați și ne-am lăsat readuși în conformitate cu ceea ce este scris. Dacă noi nu suntem înțeleși în aceasta, atunci n-o putem schimba. Noi nu putem nega că în vremuri deosebite Dumnezeu a chemat și a însărcinat în mod deosebit niște bărbați aleși, deosebiți, și prin ei și slujba lor Dumnezeu a împlinit istoria mântuirii. Am accentuat deseori că pe proroci sau pe apostoli nu-i poți scoate afară din acest plan desăvârșit, pentru că Dumnezeu i-a introdus în acest plan desăvârșit. Dacă un Moise aparține de planul lui Dumnezeu, atunci noi, ca niște oameni care dorim să fim confirmați înaintea lui Dumnezeu trebuie să respectăm și să recunoaștem decizia divină.

Așa a fost și așa se potrivește cu toți prorocii și cu toți bărbații lui Dumnezeu care de la început au lucrat și au vorbit sub călăuzirea directă și inspirația Duhului. În Noul Testament se mai spune: „bărbați

sfinți au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt” (2 Pet. 1:21). Nu ca ei să se afirme, nu ca ei să fie ceva, ci din cauza unui «trebuie divin» ei și-au împlinit însărcinarea; și cei mai mulți dintre ei au spus, așa cum am spus și eu: „Doamne, ia pe cine vrei Tu, dar pe mine scoate-mă din jocul acesta!”. Cu adevărat, dacă mă credeți sau nu, dar odată eu am folosit o formulare pământească și I-am spus: „Doamne, Te rog demite-mă!” Dar la Dumnezeu nu există demiteri. Dacă un proroc Ilie s-a dus în pustie, unde: „*dorea să moară, zicând: «Destul! Acum, Doamne, ia-mi sufletul, căci nu sunt mai bun decât părinții mei»*” (1 Împ. 19:4), atunci noi știm că însărcinarea unui bărbat al lui Dumnezeu nu a fost niciodată ușoară. El a avut pe inimă întregul popor, dar l-a avut împotriva lui pe Diavolul și puterea iadului. Dar Dumnezeu a fost de partea lui. Și Pavel spune: „*Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?*” (Rom. 8:31b). Această siguranță că Dumnezeu este de partea noastră, că El este cu noi, este suficientă. Și acesta este țepușul din ochi, aceasta este piatra de poticnire, de aceea turbează dușmanul așa de tare. De fapt, lui îi este cunoscut că mai are doar puțină vreme și acest timp el dorește să-l folosească ca să producă dezordine peste tot.

Lubiții mei, rânduiala divină va putea fi numai acolo unde noi ne plecăm sub Cuvântul lui Dumnezeu, căci numai în Cuvânt este stabilită rânduiala Lui. Peste tot unde oamenii își fac lucrarea lor sunt în lucrare alte duhuri și va rezulta tot timpul o dezordine. Dar Pavel scrie Bisericii din Corint: „*Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduiei, ci este un Dumnezeu al orânduiei, al păcii, ca în toate Bisericile sfinților*” (1 Cor. 14:33). În această rânduială divină trebuie restituit totul.

Noi știm, dacă cunoaștem slujba fratelui Branham și predicile lui, că este vorba de restituirea tuturor lucrurilor care au fost la începutul Bisericii, dar apoi s-au pierdut. De asemenea, știm că, la sfârșit, Biserica va fi readusă în starea originală de la început și poate fi din nou locul de descoperire a Dumnezeului atotputernic. Nu o asociație evlavioasă, ci o Biserică a Dumnezeului Celui viu. Aceasta este ținta finală și noi credem că toți cei ce aparțin de Biserică se vor lăsa călăuziți de Duhul lui Dumnezeu și vor fi conduși de El. Va trebui

să lăsăm în urmă unele lucruri, ca să putem primi ceea ce Dumnezeu dorește să ne dăruiască.

Cei mai mulți țin de lucrurile vechi: obiceiuri, păreri, învățături, tradiții; ei se țin așa de înțeleștați de ele și în același timp ei doresc să primească ceva nou – așa ceva nu merge! Mai întâi trebuie să arunci din mâini lucrurile vechi ca să poți primi lucrurile noi.

Cu adevărat sunt mulțumitor lui Dumnezeu pentru harul acesta. Nu este vrednicia mea și nici meritul meu, ci este doar mila Domnului. Când în anul 1955 l-am auzit pe fratele Branham, primele minute mi-au fost suficiente ca să fiu convins pentru veșnicie că acest bărbat este un bărbat al lui Dumnezeu. Eu sunt de părerea că astăzi suntem între noi și nu trebuie să țin o predică. Voi auziți predicile tot timpul, voi le primiți și acasă pe casete. Atunci în august 1955, mii de oameni au auzit Cuvântul, au trăit marile evanghelizări și cele mai mari minuni ale lui Dumnezeu care au avut loc, din zilele Domnului Isus încoace. Știți voi ce se întâmpla în ziua următoare? Peste tot erau grupuri unde ei discutau; unul avea de comentat ceva, altul avea de comentat altceva; unuia nu-i convenea stilul american; pentru altcineva era de neconceput că fratele Branham devenea slab când avea viziuni. Diferitele grupuri se adunau să discute și se părea că ei se cunoșteau între ei. Se părea că eu sunt singurul străin acolo; eu mergeam de la un grup la celălalt și auzeam ce spuneau ei aici și acolo.

Iubiților, eu v-o spun astăzi spre cinstea lui Dumnezeu, ca o mărturie: pe mine nu m-a atins nimic din tot ceea ce spuneau toți acești critici. Pentru că cu câteva ore înainte văzusem ceea ce făcea Dumnezeu și plânsesem; era așa de adânc ancorat în inima mea, încât dacă cineva ar fi venit la mine și mi-ar fi spus: „Bărbatul acela este un infractor”, atunci aceasta ar fi căzut jos lângă mine, ca mazărea care cade când dai cu ea de perete. Pentru mine a fost și este un bărbat trimis de Dumnezeu cu un mesaj. Dumnezeu nu trimite un om ca noi să pronunțăm sentințe despre el și să folosim unitățile noastre de măsură care nu mai corespund de foarte mult timp. Ele nu mai corespund de mult timp, dar noi le folosim tot timpul, iar aceasta este marea problemă până în ziua de astăzi. Unul spunea: „Dacă acesta este

un bărbat atât de mare al lui Dumnezeu și puterea lui Dumnezeu vine peste el, atunci el trebuie să devină puternic”. Eu n-am cunoscut dintotdeauna Biblia așa cum o cunosc acum. Când Daniel a văzut o viziune și i-a fost rău câteva zile, trupul său era slăbit pentru că a fost cuprins de prezența supranaturală a lui Dumnezeu (Daniel 10, etc.). Și acolo erau acei predicatori „superduhovnicești” care scuturau viziunile din mâneacă; care își închid ochii și apoi își povestesc istorioarele lor; și desigur, ei devin tot mai tari. Dar dacă un om este cu adevărat în Duhul atunci acest lucru este greu de suportat pentru acest trup.

Eu am putut observa un lucru: fiecare om care dorește să fie confirmat înaintea lui Dumnezeu, n-are voie să se poticnească de ceea ce face Dumnezeu. În zilele lui Isus au existat cei mai mulți critici. Unuia nu-i convenea una, altuia altceva: că El vindeca în ziua de Sabat, că El a mers cu ucenicii Săi prin lanul de grâu și ucenicii au smuls spice de grâu ca să le mănânce; așa era scris în lege, nici măcar nu era interzis. Dar ei Îl urmăreau tot timpul și căutau mereu o ocazie ca să-L învinuiască. Acesta era un semn că ei gândeau pe lângă Dumnezeu, cântau pe lângă Dumnezeu, se rugau pe lângă Dumnezeu și trăiau pe lângă Dumnezeu. Oamenii care nu recunosc lucrarea lui Dumnezeu din timpul lor și nu sunt cuprinși de această lucrare, ei trăiesc pe lângă Dumnezeu.

Noi nu putem trăi în trecut. Moise a avut timpul său; Ilie a avut timpul său, apostolii au avut timpul lor; noi trăim într-un cu totul alt timp. Dumnezeu așteaptă de la noi ca să-L credem acum. Să crezi ceea ce a făcut Dumnezeu în zilele lui Moise, o astfel de credință au avut și cărturarii. Ei spuneau: „Noi îl avem pe Moise și pe proroci, și Avraam este tatăl nostru”. Și apoi Domnului I s-a umplut măsura și le-a spus: *„Dacă ați fi copii ai lui Avraam, atunci M-ați fi recunoscut. Avraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea: a văzut-o și s-a bucurat”*. Și le-a spus: *„Adevărat, adevărat vă spun că, mai înainte ca să se nască Avraam, sunt Eu”*.

Ei nu înțelegeau, ei aveau litera, dar n-aveau Duhul care aduce litera la viață și face din aceasta o descoperire divină. Despre aceasta este vorba acum. Nu este vorba despre niște descoperiri pe care le am eu sau le-ai putea avea tu, ci este vorba despre descoperirea divină a

Cuvântul Său și a voci Sale. Eu sunt de părere că a sosit timpul ca să fie trasată o linie de despărțire, pentru ca toate lucrurile omenești să fie despărțite de cele divine. Când Dumnezeu a zis: „*Să fie lumină!*” s-a făcut lumină. Și direct în următoarea propoziție este scris că: „*Dumnezeu a despărțit lumina de întuneric. Dumnezeu a numit lumina zi, iar întunericul l-a numit noapte*” (Gen. 1:4-5). Când Dumnezeu vorbește se face lumină prin Cuvântul vorbit al lui Dumnezeu și prin această lumină intervine o despărțire. Și Domnul nostru spune: „Eu am venit să fac o despărțire în această lume” (Mt. 10:35). El chiar a spus: „*Eu am venit în lumea aceasta: ca cei ce nu văd să vadă, și cei ce văd să ajungă orbi*” (Ioan 9:39). Și din nou cărturarii și fariseii s-au simțit atinși și vorbeau unii cu alții: „Crezi că El vorbește despre noi? *Doar n-om fi și noi orbi!*” (v. 40). Ei au știut exact. În inima lor ei erau convinși că în fața lor stătea un Bărbat pe care nu-L puteai compara cu nimeni altcineva și totuși ei erau niște oameni legați și robi ai propriilor răstălmăciri din cadrul iudaismului.

Același lucru se întâmplă astăzi. Adunări întregi și părtașii întregi sunt niște oameni legați, robiți. Lor li s-a promis marea libertate, dar li s-au impus legi noi, li s-a pus un jug nou pe grumaz. Și cum este scris în proroci: „Acestui popor să-i predici despre mâncare și băutură” – acesta ar fi un predicator pentru acest popor. Astăzi trebuie să vină cineva care pune pe umerii oamenilor niște legi aspre, care îi ia în brațele lui și îi direcționează – și atunci totul le pare a fi în ordine. Dar dacă vine cineva trimis de Dumnezeu cu adevăratul mesaj al lui Dumnezeu, nu ca să-i lege pe oameni cu un lanț de persoana lui, ci să-i aducă în legătură cu Dumnezeu, atunci aceasta trece pe lângă urechile celor mai mulți. Pentru că așa este între oameni, ei toți vor să aibă un Führer, un conducător, un bărbat puternic care le merge înaintea. Acest Bărbat puternic este Domnul nostru Isus Hristos. Noi n-avem nevoie de nimeni care se face tare și mare pentru a merge înaintea noastră. Ci El, Domnul domnilor, El va merge înaintea noastră și ne va pregăti calea.

Astăzi am citit un cuvânt din Romani care m-a mișcat mult și doresc să intru pe scurt în acesta. Ultimele versete din Romani cap. 2 și apoi din cap. 3. Rom. 2:28-29: „*Iudeu nu este acela care se arată*

pe dinafară că este iudeu; și tăiere împrejur nu este aceea care este pe dinafară, în carne”. Nu! „Ci iudeu este acela care este iudeu înăuntru; și tăiere împrejur este aceea a inimii, în duh, nu în slovă; un astfel de iudeu își scoate lauda nu de la oameni, ci de la Dumnezeu”.

Tăierea împrejur a fost dată pe baza unui ordin divin și așa s-a făcut. Avraam, cu care Dumnezeu a încheiat un legământ, a făcut tăierea împrejur. Mai târziu aceasta s-a preluat în legea poporului Israel. Dar aici ne este spus: „Iudeu nu este acela care, pe dinafară, se supune unui ritual. Ci iudeu este acela care crede din toată inima, la care lucrurile s-au întâmplat în inimă”. Pe dinafară toți erau iudei. Și este scris că: „*Domnul a venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit*”.

Astăzi avem mulți creștini și noi nu putem nega că ei au împlinit rânduiala: s-au pocăit, s-au lăsat botezați, ei au urmat în toate punctele ceea ce cere Cuvântul lui Dumnezeu. Atunci de ce este atâta dezbinare? De ce atâta ură și invidie în sus și-n jos? Unde este natura lui Isus în aceste zile? Nicăieri nu se petrec lucruri atât de urâte ca între credincioși. Și aceasta trebuie s-o exprimăm odată deschis. În general, se spune: „Nicăieri nu se petrec lucruri atât de rele ca pe pământ”. Dar putem spune cu o conștiință bună că în niciun loc nu se petrec lucruri atât de rele ca între așa zișii credincioși. Noi vrem s-o spunem sincer odată: oamenii necredincioși mai au un simț al măsurii; ei știu ce se cuvine, știu ce înseamnă uciderea renumelui, ei știu ce urmări pot avea aceste lucruri. Credincioșii însă își permit totul: ei pot spune ce doresc, și nici nu le pasă.

Pavel spune aici: „*Iudeu nu este acela care se arată pe dinafară, după literă, care a împlinit litera și poate spune: „Eu sunt tăiat împrejur a opta zi, din neamul lui Israel, din seminția lui Beniamin, evreu din evrei”*”; așa cum este enumerat și în Romani 9.

Nu, iudeu (creștin) nu este acela la care au fost aplicate toate faptele exterioare! Ci (creștin) este acela la care tăierea împrejur a lui Dumnezeu a avut loc în inimă; pentru aceasta este sabia ascuțită cu două tăișuri care este sabia Duhului. Această tăiere împrejur divină trebuie să fi avut loc în inimă. Dacă nu este așa, atunci nouă ne merge exact așa cum le-a mers iudeilor atunci. Ei erau foarte siguri pe ei înșiși și erau de părere că acest Bărbat produce dezordine.

El a vrut să restituie ordinea divină și Domnul nostru a isprăvit răscumpărarea pe crucea Golgotei, pentru ca atunci când avea să fie ridicat în slavă să atragă la Sine pe toți copiii lui Dumnezeu. Eu cred că acest lucru se întâmplă acum. Cine aparține de ecumenism va fi atras într-acolo. Fiecare om este atras, duhovnicește, acolo de unde aparține.

Acesta este timpul deciziei. Poate că pe plan politic există neutralitate, dar nu în domeniul duhovnicesc. A sosit timpul deciziei. Întrebarea este: Încotro ești tu atras, cine te atrage și care îți este motivația? Care este motivația din inima noastră? Noi putem spune un singur lucru: cine a auzit vorbirea lui Dumnezeu în acest timp, a primit-o prin credință și a înțeles-o, acela este atras de Dumnezeu. Dar cu aceasta nu se încheie totul, ci ne atrage împreună, ne leagă cu Dumnezeu și ne leagă unii cu alții. Nimeni nu poate spune: „Îl iubesc pe Dumnezeu», pe care nu-l văd; și pe fratele meu, pe care-l văd, pe el nu-l iubesc”. Și cine o spune cu vorba, aceluia trebuie să-i fie spus că înaintea lui Dumnezeu cuvintele goale nu înseamnă absolut nimic, ci doar faptele care sunt descoperite prin noi și cu noi. Cine Îl iubește pe Dumnezeu cu adevărat, așa scrie în Ioan: „Cine iubește pe Dumnezeu, iubește pe toți aceia care sunt născuți din Dumnezeu” „*Prin aceasta vor cunoaște toți că suntem ucenicii Lui, dacă avem dragoste unii pentru alții*” (Ioan 13:35). Și această dragoste nu este bazată pe o cunoștință. Această dragoste este arătată în fapta de răscumpărare a Dumnezeului nostru descoperită pe crucea Golgotei. De ce este scris în Ioan 3:16: „*Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică*”? Unde s-a descoperit dragostea lui Dumnezeu? Pe crucea Golgotei. Cum s-a descoperit? Prin fapta de răscumpărare divină, prin Sângele vărsat prin care umanitatea a fost împăcată cu Dumnezeu. O dragoste dumnezeiască fără Golgota nu există. Tot timpul trece pe la Golgota. Noi știm ce s-a întâmplat în ziua Cincizecimii. În ziua de Rusalii primii o sută douăzeci de oameni care au trăit răscumpărarea și au trăit prin credință revărsarea Duhului, au primit dragostea divină în inima lor. Aceasta nu a fost o lucrare care a trecut pe lângă Golgota, ci Golgota a atras după sine Rusaliile. Totul merge pe rând. Noi avem vinerea mare, avem paștele, avem

înălțarea în slavă, avem Rusaliile – toate acestea sunt evenimente cu o însemnătate în istoria mântuirii. Viața noastră trebuie să treacă prin aceste trepte; viața noastră de credincioși trebuie să fie în conformitate cu ceea ce a fost la început astfel ca la sfârșit, Dumnezeu să Se descopere. În cine? În gloata răscumpărată.

De la sfârșitul lui decembrie încoace, mie mi-a devenit atât de mare că Dumnezeu, în harul Său nemărginit, deja în Vechiul Testament, a purtat de grijă ca niciunul să nu aibă prea puțin, astfel ca toți aibă parte dinainte de gustul harului. Și în mod deosebit mă gândesc la anul de îndurare. Când venea acest an și trâmbița răsuna în ziua împăcării, toți robii și cei cu datorii deveneau liberi. Nimeni nu mai trebuia să facă ceva pe deasupra. În legătură cu acest eveniment era bucurie, veselie, mântuire și binecuvântare.

Iubiților, eu nu pot altfel, eu trebuie să v-o spun. Când Domnul Și-a început slujba de predicator a citit locul din Isaia 61 și a vestit anul de îndurare. Și aceasta este ziua mântuirii, care acum merge spre încheiere. Ziua mântuirii este pe sfârșite. Dar așa cum a fost la început la fel trebuie să fie și la sfârșit. Când am auzit glasul Domnului: „Adună-Mi pe poporul Meu cu care am încheiat legământul prin jertfă”, de fapt, eu încă nu înțelesesem despre ce este vorba. Și a trecut o zi întregă și nu m-am preocupat de ceea ce mi s-a spus. Dar cu câțiva timpuri, cu atât mai adânc mă călăuzește Duhul lui Dumnezeu în însemnătatea acestei vorbiri: „Adună-Mi pe poporul Meu”. Nu un popor! Nu-i aduna înaintea ta! Ci: „Adună-Mi pe poporul Meu”. Dumnezeu are un popor pe pământ, are o Biserică pentru care El a plătit, pe care a răscumpărat-o, la care El are un drept. „Adună-Mi pe poporul Meu cu care am încheiat un legământ prin jertfă” (Ps. 50:5). Golgota este punctul central al evenimentelor divine. Pe Golgota s-a încheiat noul legământ prin Sângele Mielului, a fost pecetluit și confirmat, pentru toți aceia care aparțin de poporul lui Dumnezeu. „Adună-Mi poporul Meu, nu «un popor»”. Nu este așa ca să aduni o mulțime de oameni. Aceasta se întâmplă peste tot: mulțimi de oameni. Aceasta se întâmplă fără o însărcinare divină – noi știm aceasta.

Dar Dumnezeu dorește ca ai Săi să fie adunați împreună sub răsunetul Cuvântului Său pentru ca El să ne poată vorbi și noi să fim

aduși în starea să tăcem. Vă puteți da voi seama, că oamenii mai aveau dorința să vorbească când Domnul era prezent și vorbea? Eu sunt convins: cine a auzit vorbirea lui Dumnezeu din acest timp și a acceptat-o prin Duhul, acelaia nici nu-i mai vine să vorbească; ci el, pur și simplu, spune: „Vorbește Doamne, eu Te ascult așa cum au ascultat ucenicii”.

Cât de des te întâlnești cu oameni care nu mai încetează cu o afirmație sau alta; se spune: „Aici fratele Branham a spus aceasta, dincolo a spus altceva”. Confuzia nu este în ceea ce a spus fratele Branham și neînțelegerea nu este în sfânta Scriptură și nici în predici, ci este în fiecare personal. Așa cum trebuie să iei întreaga Scriptură ca să ai un întreg, tot așa și predicile fratelui Branham trebuie să le vezi dintr-o perspectivă divină. Și câteodată chiar trebuie să și știi din ce motive a trebuit el să facă unele observații; ca de exemplu: „Acest cuvânt este adresat doar acestei biserici”.

Și apoi există oameni care spun: „O, frate Frank, ce avem noi a face cu aceasta? Fratele Branham, personal, a spus că este adresat bisericii locale de acolo”.

Dar este cunoscut că el era ținta predicatorilor care îl atacau neîncetat. Și pentru că oamenii veneau din diferite locuri, orașe diferite, din biserici diferite, el a trebuit să se protejeze. Apoi fratele Branham a spus: „Ceea ce vă spun acum n-o spun oamenilor din biserica fratelui cutare și cutare. Aceasta o spun aici și este și rămâne adresat întregului popor al lui Dumnezeu”. Dacă n-ar fi așa, atunci noi am spune: „În marea lor majoritate predicile au fost ținute acolo”. Nu! Într-un astfel de caz trebuie să știi puțin mai mult decât doar să citești o propoziție de acolo și apoi să spui: „Uite! Privește ce a spus el aici! Tu nu crezi lucrul acesta?” Desigur că eu îl cred. Dar așa cum am spus, trebuie să cunoști împrejurările, de ce s-a făcut ceva sau de ce s-a spus ceva.

Atunci noi aici am putea spune că Pavel a scris scrisorile către biserica din Roma și am putea citi: „*Vouă tuturor, care sunteți preaiubiți ai lui Dumnezeu din Roma, chemați să fiți sfinți: Har și pace.*” (Rom. 1:7). Și atunci noi am putea spune: „O, clipă! Noi acum suntem în Salzburg. Ce avem noi de a face cu aceasta?”

Duhul lui Dumnezeu a vorbit prin toți robii lui Dumnezeu, independent de timp. Nu există o fixare a unei granițe, a unei țări, a unui oraș sau a unei biserici. Cuvântul lui Dumnezeu este adresat poporului Său din toate locurile pentru întregul timp. Pentru că toți aceia care sunt din Dumnezeu ascultă de ceea ce spune Bisericilor Duhul.

Pavel le-a făcut iudeilor acest reproș direct și le-a spus: „Pe dinafară voi toți sunteți tăiați împrejur. După trup nu vă lipsește nimic. În exterior voi ați împlinit toate cerințele legii, dar prin aceasta nu s-a înfăptuit totul”. Apoi el scrie: „*Iudeu adevărat este acela care este iudeu înăuntrul și tăiere împrejur este aceea a inimii*”.

Lubiților, permiteți-mi să accentuez astăzi acest lucru. Noi putem împlini toate cerințele Cuvântului lui Dumnezeu, până la botez, până la ascultare și suntem de părere că am împlinit totul. Astăzi vrem să permitem să ni se vorbească și în încheiere să-L rugăm pe Domnul: „Ceea ce am putut face, am făcut. Acum fă Tu în mine ceea ce eu nu sunt în stare să fac!”. Unul poate spune: „O, eu am fumat. Eu n-am să mai fumez”. Altul spune: „Eu am băut prea mult până acum. De acum înainte n-o să mai beau atât de mult”. Un altul spune: „Până acum m-am dus la cinematograful. De acum nu mă mai duc”. În exterior, pe dinafară, putem face tăierea împrejur, din cap până-n picioare. Dar prin aceasta tăierea împrejur a inimii încă n-a avut loc, încă n-a avut loc deloc.

Importantă este lucrarea de har a Dumnezeului nostru. Și legat de aceasta, din ultimele predici, am primit o hrană tare. Este sămânța divină care este pusă în noi care iese la o viață nouă. Nu este lucrarea, sămânța mea, pe care eu am semănat-o, ci Dumnezeu a pus-o în noi. Și apoi, în final, toată mulțumirea și toată cinstea I se cuvine Domnului.

Cine suntem noi ca mila lui Dumnezeu să intre în viața noastră? Cine suntem noi ca dintre milioanele de oameni, noi să fi auzit glasul Domnului? Ca în acest timp nebun și încurcat să putem avea deosebirea unde vorbește Dumnezeu, unde lucrează Dumnezeu? Și cei mai mulți încă se gândesc: „Când Dumnezeu face ceva, atunci va fi o lucrare atât de mare încât întreaga lume va afla de ea”. Unde a

fost născut Domnul nostru? Într-un grajd, într-un staul, în Betleem. Ce a spus fratele Branham? Dumnezeu Se descoperă în simplitate. Dumnezeu Cel necuprins, Cel veșnic, Cel atotputernic a venit într-un mic germene de viață, a fost pus în pânțele Mariei, ca să-Și întocmească un trup, pentru ca El să fie descoperit în trup de carne. Dar să nu uităm: mai întâi, acolo a fost Cuvântul, ca fâgăduință. Cuvântul fâgăduit a fost adus Mariei. Și este scris că ea a crezut și Duhul Sfânt a umbrat-o. În una din predicile care urmează, fratele Branham face o comparație puternică. Chiar dacă predica este mai lungă, știți cum era el câteodată, dar pentru aceasta vă rog să-l iertați. Dar cine citește corect și crede din inimă, pentru acela nu contează dacă citește câteva pagini în plus. Chiar dacă el accentuează o temă de patru ori, el putut, ca nimeni altcineva, să scoată în relief din Cuvântul lui Dumnezeu aceste comparații pe care ni le arată: Eva și Israel; după aceea urmează Maria, apoi Mireasa.

Permiteți-mi să v-o spun: în acest timp noi avem un mare privilegiu, noi putem auzi cuvintele lui Dumnezeu descoperite. Ceea ce oamenii n-au auzit niciodată, auzim noi în acest timp și acest lucru ne smerește. Cine mai simte în inima lui cea mai mică tendință de a-și închipui ceva, aceluia trebuie să-i fie spus că el încă nu l-a auzit și nu l-a înțeles pe Dumnezeu. Vorbirea lui Dumnezeu ne smerește sub brațul puternic al Domnului. Niciodată nu ne vom uita la o persoană în jos, niciodată nu o vom judeca. Ci, dimpotrivă, vom purta o suferință adâncă pentru toți.

Eu sunt de părere că ne-a fost dăruit un privilegiu deosebit să vedem cum ultimii sunt chemați afară, nu numai aici în Europa ci de pe întregul pământ. Se deschid căile, se deschid ușile fără să pui mâna în lucrare. Cel mai bun exemplu este ultima călătorie. Eu n-am cunoscut pe niciun om din China, pe niciunul din Coreea, pe nimeni în Japonia, pe nimeni din Taiwan. Dintr-o dată este făcut un program întreg, și ca din cerul senin sosește o scrisoare; ușile se deschid și mii și mii ascultă Cuvântul lui Dumnezeu. Și fratele pe care Domnul l-a folosit mi-a spus în final: „Frate Frank, aceasta nu s-a mai întâmplat la noi. Că același bărbat a mers la penticostali, a mers la bapțiști, a mers la metodiști, s-a dus la presbiterieni”. El a spus: „Dacă cineva merge

la penticostali, atunci el rămâne la penticostali. Dacă merge la bapțiști atunci rămâne acolo. Dar că unii îi primesc pe oamenii care au mers la ceilalți aceasta încă nu s-a mai întâmplat”. Și atunci m-a întrebat cuvânt cu cuvânt: cum este posibil lucrul acesta, ce este în această lucrare? Eu i-am răspuns: aceasta Dumnezeu a făcut-o. Acesta este ceasul lui Dumnezeu când ultimii sunt chemați afară. Și voi vă puteți da seama, când 10 - 15 mii de oameni aud Cuvântul lui Dumnezeu într-o perioadă de o săptămână, atunci ei vorbesc între ei și totul este ca un foc purtat de vânt care este împrăștiat peste tot.

Eu pot doar să spun că Dumnezeul nostru este credincios. El ne-a lăsat un mesaj, El l-a luat pe slujitorul și prorocul Său – aceasta m-a întristat deseori. Deseori am suferit din această cauză, ca să nu spun că aproape m-am certat cu Dumnezeu, de ce a făcut El acest lucru. Aceasta s-a întâmplat fiindcă eu n-am putut vedea cum ar putea ajunge Biserica Mireasă la desăvârșire fără această slujbă puternică. Dar Dumnezeu o știe. Doar din acel timp, de când el a fost luat Acasă, mesajul a fost purtat pe întregul pământ, la toate popoarele, limbile și națiunile. Un proroc și așa nu este prețuit atât timp cât trăiește, cu atât mai puțin în patria lui.

Acum mă gândesc la un predicator penticostal pe care, poate, unii dintre voi îl cunosc. El s-a gândit să zboare la Jeffersonville și chiar s-a dus acolo, ca să-i întrebe pe vecinii fratelui Branham, «cam care este starea acestui Branham». Nu-i așa? Un mare predicator penticostal, foarte renumit. Apoi el s-a întors. Eu personal am vorbit cu el. După ce s-a întors, el mi-a relatat observațiile lui; fiecare propoziție pe care mi-a spus-o a fost ca un țepuș în inimă. Eu vă întreb astăzi: dacă în zilele Domnului Isus s-ar fi dus cineva într-acolo și ar fi întrebat pe cărturari și pe vecini, ei i-ar fi răspuns: „Acela? Așa e născut în curvie. O, pe acela l-a născut Maria... Oh, dacă voi ați ști povestea, dacă ați ști tot ceea ce este cu acest bărbat! Oh, Doamne!” Este sau nu este așa?

Mulți Îl cunosc pe Domnul după trup și puțini Îl cunosc după Duh. Domnul este Duhul și acolo unde este Duhul Domnului, acolo este bucurie. Pavel scrie: „*Și chiar dacă am cunoscut pe Hristos în*

felul lumii, totuși acum nu-L mai cunoaștem în felul acesta” (2 Cor. 5:16). Pentru că noi am devenit o făptură nouă în El.

Atunci acei oameni se simt atât de întăriți și spun: „Eu am vorbit cu vecinul cutare și el mi-a povestit aceasta, aceasta și aceasta. Am vorbit cu vecinul cutare și cu celălalt”. Pe mine nu mă interesează niciun vecin. Pe mine mă interesează Dumnezeu și ceea ce face El; pe mine mă interesează ca Dumnezeu să se intereseze de mine. Aleluia! Acesta este lucrul minunat. Dacă Dumnezeu nu S-ar preocupa de noi, dacă nu s-ar interesa de noi, ce ar fi atunci? Cum a spus fratele nostru, „noi am fi niște farisei care ar trebui să ne plângem de acum, înainte ca să murim”. Așa este.

Iubiților, astăzi nu sunt aici ca să predic. Astăzi sunt în acest loc ca să am părtașie cu voi, ca să vă exprim ceea ce simt eu. Voi să știți că vă prețuiesc și vă iubesc din inimă, gândurile mele sunt cu voi adesea și în Duhul sunt în mijlocul vostru. Eu știu că și voi mă amintiți pe mine în rugăciunile voastre. Chiar dacă câteodată încercările sunt insuportabile, atunci eu știu că rugăciunile sfinților mă poartă. Și cu cât durează mai mult cu atât Dumnezeu ne aduce mai aproape unul de altul și ne sudează și nimic nu ne poate despărți de dragostea lui Dumnezeu care este în Isus Hristos, Domnul nostru.

Cine a primit și trăit cu adevărat dragostea lui Dumnezeu este protejat pentru veșnicie în această dragoste divină. Nimic nu-i poate dăuna, nici lucrurile prezente, nici cele viitoare, nici încercările și nici chiar securea ucigașă. Chiar dacă într-o bună zi ar fi pusă securea călăului pe gât, poate că doar capul ar fi despărțit de trup, dar aceasta n-ar atinge sufletul. Sufletul este și rămâne în legătură cu Dumnezeu. Răscumpărarea este o faptă dumnezeiască în viața ta și în viața mea. Și aceasta noi s-o înțelegem astăzi. Este scris: „*Dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă*” (2 Cor. 5:17). Când El a adus creația la existență, prin Cuvânt, totul era prezent. La încheiere, El n-a ajustat nimic: „O, poate am uitat ceva! O, aceasta trebuie s-o mai îmbunătățesc. Aici trebuie să mai ajustez”. Tot ceea ce a creat Dumnezeu a fost foarte bine. Gen. 1:31: „*Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse; și iată că erau foarte bune; totul Mi-a reușit, totul este frumos*”. Noi nu suntem doar răscumpărați; păcatele noastre nu ne

sunt doar iertate; vina noastră nu ne este doar acoperită. Da, noi am primit toate acestea, dar pe lângă acestea am devenit o făptură nouă, prin harul lui Dumnezeu.

În prima etapă: sunt răscumpărat, o pot lăuda, sunt răscumpărat prin Sângele Mântuitorului. În următoarea etapă: sămânța lui Dumnezeu intră în noi; Duhul Sfânt aduce sămânța la o viață nouă și ceva divin iese la iveală asemenea ființei și naturii Domnului nostru.

Predica pe care noi o vom publica în curând este „Sămânța lui Dumnezeu”. Eu vă spun, predicile devin tot mai puternice. Nu doar să le citiți, ci trebuie să ne cercetăm și să ne întrebăm: „Ce natură port eu în interiorul meu?” Și aceasta ne duce într-un loc retras, pe genunchii noștri și-I spunem: „Doamne, oricare ar fi prețul, primește-mă! Nu doar tăierea împrejur în trup, ci tăierea împrejur a inimii”. Și cine a trăit această tăiere împrejur știe că trebuie să vină din interior. Dacă vine de dinafară, atunci nu va străpunge destul de adânc. Voi o puteți citi aici în Rom. 3 cum Pavel le-o arată iudeilor, care, pe de o parte, spun: „Noi suntem poporul lui Dumnezeu. Noi avem făgăduințele. Dumnezeu a încheiat legământul cu noi. Noi am trăit tăierea împrejur. Noi suntem...Noi suntem...Noi suntem...”.

Și apoi Pavel scrie în Rom. 3:10-18: *„Nu este nici un om neprihănit, nici unul măcar. Nu este nici unul care să aibă pricepere. Nu este nici unul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu. Toți s-au abătut, și au ajuns niște netrebnici. Nu este niciunul care să facă binele, niciunul măcar. Gâtlejul lor este un mormânt deschis; se slujesc de limbile lor ca să înșele; sub buze au venin de aspidă; gura le este plină de blestem și de amărăciune; au picioarele grabnice să verse sânge, prăpădul și pustiirea sunt pe drumul lor; nu cunosc calea păcii; frica de Dumnezeu nu este înaintea ochilor lor”*. Am putea citi și mai departe.

Ce le ajută oamenilor, când ei spun: „Noi suntem poporul legământului. Noi avem făgăduințele, noi avem tăierea împrejur”, dacă toate aceste lucruri pe care le-am citit le mai găsești în inima acestor oameni?

Dumnezeu dorește să facă o tăiere împrejur a inimii. El spune: „Eu voi face totul nou”. El singur este în stare să schimbe natura

noastră, viața noastră. Deseori oamenii vorbesc cu niște limbi ca de îngeri, dar prăpădul și pustiirea sunt pe drumul lor; nu cunosc calea păcii și tot felul de alte lucruri. Nimeni să nu se înșele. Cine este trimis de Dumnezeu va aduce pacea pentru că el s-a împăcat cu Dumnezeu. El va aduce liniște pentru că a intrat în odihna lui Dumnezeu. Totul va fi descoperit prin aceia care au primit har, pe deplin, din partea lui Dumnezeu. N-ai nevoie de prea multă deosebire duhovnicească, ca în final să vezi ce rezultat aduce o vizită oarecare, o conversație sau orice ar fi fost; la sfârșit, cunoști din ce izvor provine. Mulți nu sunt conștienți de aceasta: că deja în Grădina Edenului, Dușmanul a început să folosească Cuvântul lui Dumnezeu. El nu a venit cu un articol din ziar. El n-a venit s-o întrebe pe Eva: „Ai auzit la radio?” Dușmanul a venit și i-a spus: „*Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: «Să nu...»?*” – în felul acesta a venit el. Așa vin și oamenii de astăzi. Dar eu vă rog un lucru: rugați-vă și recunoașteți că Dumnezeu zidește; El nu distruge; El adună, nu împrăștie; că El leagă, nu rănește; că El vindecă – încă mai este balsam din Galaad.

Eu știu că la sfârșit poporul lui Dumnezeu va fi alcătuit din neprihăniți. Așa cum este scris despre Israel în prorocul Țefania 3:13: „*nu vor mai spune minciuni, și nici în gura lor nu se va mai găsi o limbă înșelătoare*”. Și Poporul Meu, în întregime, va fi alcătuit din cei neprihăniți; nu neprihăniți printr-o neprihănire proprie. Ci neprihăniți de Dumnezeu, neprihăniți și curățați de Dumnezeu, sfințiți de Dumnezeu, umpluți cu Duhul Sfânt de Dumnezeu; o Biserică în care nu este nici pizmă, nici ceartă, o Biserică unde nimeni nu mușcă pe nimeni, unde nimeni nu se mănâncă unul pe altul, așa cum scrie Pavel galatenilor. Acolo el a trebuit să-i întrebe: „*Cine v-a vrăjit pe voi?*”

Mie, nimeni nu-mi poate spune altceva. O recunoști după roade. Și peste tot unde este prezentă o vrajă, acolo este la lucru vechiul duh babilonian care produce discordia și aduce nenorocirea. Și după ce a produs nenorocirea el merge frumos mai departe; toți oamenii se duc frumos mai departe. Dar într-o bună zi Dumnezeu va lua un semn pe care scrie «STOP», îl va instala și va spune: «STOP! Până aici!». Dumnezeu nu va permite ca ai Săi să fie tulburați până la sfârșit. El ne va dărui harul să observăm pe loc cu ce motiv vin

oamenii, de ce spun ei una sau alta, ce scop au ei în vorbirea lor; și deja vom putea avea deosebirea dacă ei vin să zidească, să adune împreună, sau vin să rupă și să dezbine. În Biblia mea și cu siguranță și în Biblia voastră este scris despre Dușman, că el vine ca *să fure, să jughie și să prăpădească* (Ioan 10:10).

Iubiților acesta este timpul în care Dumnezeu dorește să ne dăruiască claritate. De aceea noi trebuie să ne ocupăm locul nostru. Este imposibil ca noi să ne ocupăm până la sfârșit de toată neliniștea și dezordinea. Dacă noi dorim ca Dumnezeu să Se preocupe de noi, atunci trebuie să intrăm în odihna Lui. Și cine a ajuns în odihna lui Dumnezeu se odihnește de toate lucrările proprii, se odihnește în lucrarea lui Dumnezeu. Acela nu mai trebuie să facă nicio tăiere împrejur aici sau alta dincolo, ci el se odihnește în lucrarea lui Dumnezeu și lasă Duhul lui Dumnezeu să lucreze prin Cuvântul lui Dumnezeu și permite ca să aibă loc adevărata tăiere împrejur. Nu erau aceia care pe dinafară s-au referit cu mândrie la Avraam, la Moise, s-au referit la legământul pe care l-au încheiat cu Dumnezeu? Aceasta încă nu conta. Doar ascultarea și harul lui Dumnezeu care a devenit o realitate în viața unor oameni era valabilă. Și așa este și acum la sfârșit. Eu știu că Dumnezeu ne va dărui har ca să înțelegem totul corect și, prin probleme grele și ușoare, cu Domnul, să ținem piept oricare ar fi prețul.

Câteodată spun și eu: „Doamne, eu nu mai pot!” Desigur, de ce să nu spun adevărul? Și eu sunt un om. Cei mai mulți oameni sunt de părere că eu ar trebui să fiu un înger. Dar noi încă mai suntem oameni. Schimbarea trupurilor noastre va veni la timpul hotărât. Și noi trecem prin înălțimi și adâncimi. Odată eu am spus așa: dacă un obiect ar pluti pe valurile oceanului, dacă acel obiect este odată sus, odată jos, aceasta nu are nicio importanță fiindcă el este întotdeauna la locul potrivit, adică niciodată nu se scufundă. Și noi, aici, pe acest pământ, dacă odată mergem în sus sau în jos, Dumnezeu merge cu noi; Dumnezeu merge cu noi în sus, Dumnezeu merge cu noi în jos. David spune în Psalmul 139: „*Dacă mă voi culca în locuința morților, iată-Te și acolo și acolo brațul Tău mă va călăuzi și dreapta Ta mă va apuca*” (vers. 8, 10). Nu există niciun loc unde noi ne-am putea

refugia departe de Fața lui Dumnezeu – dar aceasta nici nu dorim s-o facem. Noi venim înaintea Lui și-I spunem: „Doamne, Tu ne-ai făcut. Așa suntem noi. Fă Tu tăierea împrejur în inima noastră! Noi dorim să-Ți slujim, dorim să-Ți fim credincioși pentru că noi știm că revenirea Domnului este aproape”.

Poate că astăzi am voie să fac observația aici între prietenii mei. Când urma să vină anul 1970 eu eram foarte liniștit; eu am știut că anul vine și pleacă. Apoi a venit și anul 1973 care a fost un an decisiv, când mulți oameni au așteptat multe lucruri; eu eram liniștit, anul a venit și a trecut. Apoi a venit anul 1977, un an de o însemnătate foarte mare; în interiorul meu eram liniștit fiindcă eu știam că anul va veni și va trece. Dar tot la fel eu trebuie să vă spun că din decembrie se întâmplă ceva în interiorul meu, ceva are loc în interiorul meu și eu sunt conștient de aceasta ca niciodată înainte, că am pășit în faza finală. Și eu am o mare nădejde că nimeni nu va înțelege greșit. Eu am făcut observația cu anul de îndurare. Același lucru l-a făcut și Domnul nostru; El nu S-a referit la un an calendaristic de 365 de zile. El personal a predicat trei ani și jumătate după acea zi în care a proclamat anul de îndurare. Haidem să rămânem tot timpul normali și treji și să nu spunem: „Oh, oh, fratele Frank a spus acum ceva, că poate «anul 1983 va fi ultimul an și apoi va veni Domnul»” – aceasta n-a spus-o niciun om, nici nu mă gândesc să spun așa ceva. Dar un lucru îmi devine mare: trâmbița lui Dumnezeu răsună, răscumpărarea este primită de copiii lui Dumnezeu, pe deplin. Și eu vă spun că această îngrijire sufletească pe care am făcut-o în permanentă în toți acești ani se apropie de încheiere.

Dumnezeu Se va îngriji de sufletul nostru. Sub vestirea Cuvântului fiecărei întrebări i se dă un răspuns și fiecare problemă este rezolvată. Păstorul Se va ocupa de turma Lui. Da, fratele meu, așa este, eu știu, dar vă rog să înțelegeți totul corect! Pentru ca nimeni să nu facă ceva deosebit din ceea ce se spune aici. Eu nu știu cât timp va dura. Eu știu doar că totul ajunge la apogeu și acum totul merge spre încheiere, deci ajungem spre sfârșit. Eu nu știu cât va dura această epocă a pregătirii, dar eu știu un lucru: în curând noi vom vedea ceea ce am crezut.

Nouă nu ni se poate întâmpla nimic, noi nu ne temem nici de aceia care ar putea ucide trupul nostru, pentru că noi știm că ei nu pot ucide sufletul. Aceasta eu am repetat-o deseori: pentru noi ar fi cea mai mare onoare dacă noi am putea pecetlui mărturia noastră cu sângele nostru – acesta ar fi cel mai frumos lucru care ni s-ar putea întâmpla. Acest Cuvânt scump al lui Dumnezeu pentru care aproape toți prorocii și-au dat viața. Și Domnul nostru Și-a dat viața pentru acest Cuvânt, pentru ca noi să fim salvați și pentru ca acest Cuvânt să ne fie împărtășit nouă, prin har. De ce să ne temem? Noi ne continuăm drumul cu Domnul nostru, mângâiați prin credință.

Să ne aducem aminte de Cuvântul de astăzi. Nu tăierea împrejur pe dinafară, în trup, nu ceea ce am putea face noi. Ci lucrul important este ceea ce Dumnezeu poate face în inima mea și în inima ta, în viața ta și în viața mea. Și astăzi, în acest ceas, Dumnezeu dorește să lucreze supranatural în noi toți, prin Cuvântul Său, prin Duhul Său și prin Sângele Său și să aducă la desăvârșire lucrarea harului în fiecare personal și să ne aducă în starea în care noi putem fi confirmați înaintea lui Dumnezeu. Noi spunem cum a spus și Pavel: „Nu că am fi și ajuns la țintă”, dar trebuie să lăsăm în urma noastră ceea ce a fost și să ne aruncăm spre ce este înainte: Domnul este ținta noastră.

Dacă noi am ști cât ne iubește El! Noi nici n-o putem cuprinde. O Mireasă scoasă afară de Dumnezeu. De aceea El spune: „Eu te-am iubit dintotdeauna și din dragoste te-am atras spre Mine. Eu te-am răscumpărat, te-am chemat pe nume. Tu-mi aparții Mie”. „Adună-Mi pe credincioșii Mei care au făcut legământ cu Mine prin jertfă”. Astăzi eu vreau să vă adun înaintea Domnului. Eu doresc ca El să fie proslăvit în mijlocul nostru, în fața inimilor noastre pentru ca noi toți să ne uităm spre El în sus. Și cu adevărat să căutăm legătura cu Dumnezeu, prin rugăciune. Trebuie să ne deschidem gura și să vorbim cu Dumnezeu pentru ca legătura să poată avea loc.

Mulți nu primesc ceea ce Dumnezeu dorește să le dăruiască pentru că nu se deschid. Ei își țin gura închisă. Biblia spune că cel care are inima plină își deschide gura. Înainte ca inima să fie umplută, gura trebuie să se deschidă într-o rugăciune a credinței și glasul nostru să se

ridice în sus, spre El. Astăzi noi vrem s-o facem în rugăciunea pe care o vom avea împreună; nu trebuie să fie prea tare, dar să fie de auzit. Cu adevărat trebuie să mărturisești cu gura ceea ce crezi în inimă. Nu te poți ruga doar așa în gândul tău, în tine însuți. Gândurile trebuie exprimate prin cuvinte, și trebuie să vorbești cu Dumnezeu așa cum ai vorbi cu alții. Nici eu nu pot vorbi cu voi doar așa în gândurile mele care se învârt în capul meu fiindcă atunci voi n-ați putea auzi absolut nimic. Exact așa este cu Dumnezeu. Dacă noi dorim să vorbim cu El atunci noi trebuie să ne deschidem gura noastră. Și noi chiar avem făgăduința: „*Deschide-ți gura larg, și ți-o voi umple!*” (Ps. 81:10). Nimic altceva! Voi știți ce vreau să vă spun. Dar înaintea lui Dumnezeu noi ne putem deschide gura larg. Aceasta o poți vedea la unii oameni care n-au mâncat nimic de câteva zile; dacă ei ajung la masă, lor le prinde bine, ei pot lua o bucată mare și o pot mânca. Și așa vrem să facem noi astăzi. Eu vreau să spun să nu începem să zbierăm necuviincios, ci să ne deschidem inima și gura noastră în rugăciuni, în închinare și apoi în mulțumire, să-L laudăm și să-L cinstim pe El.

Fiecare om care dorește ca Dumnezeu să-i dăruiască lucrul pentru care el s-a rugat, el trebuie să mulțumească la sfârșitul rugăciunii lui. O rugăciune care se încheie fără mulțumire este o rugăciune care s-a făcut în necredință și ar fi fost un timp care ni l-am fi putut economisi. Fiecare rugăciune trebuie să se încheie cu mulțumire fiindcă doar atunci noi știm că credința a fost activată în noi și că noi am primit răspunsul de la Dumnezeu, prin credință. Eu sunt de părere că a fost destul de clar. Dumnezeu ne iubește. Lăudat să fie Numele lui sfânt! Amin.